

ЛЕНІ ЗУМАС
ЧЕРВОНИЙ
ГОДИНИК

LENI ZUMAS

CLOCKS RED CLOCKS RED CLOCKS RED

A NOVEL

ЛЕНІ ЗУМАС

**ЧЕРВОНИЙ
ГОДИНИК**

РОМАН

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

УДК 821.111(73)
3-93

Серія «Світовий бестселер»

Опубліковано з дозволу *DeFiore and Company Literary Management, Inc.*, за сприяння *Andrew Nurnberg Associates Baltic*

Перекладено за виданням:
Zumas, Leni. *Red Clocks : a novel* / Leni Zumas. — New York :
Lee Boudreaux Books / Little, Brown and Company, 2018. — 368 p.

Переклад з англійської *Олексія Чути*

Дизайнер обкладинки *Рената Куртвелієва*

Зумас Л.

З-93 Червоний годинник : роман / Лені Зумас ; пер. з англ.
О. Чути. — Х. : Віват, 2019. — 304 с. — (Серія «Світовий
бестселер», ISBN 978-617-690-445-8).

ISBN 978-966-982-062-4 (укр.)

ISBN 978-0-316-43481-2 (англ.)

Америка, наші дні. Аборти, ЕКЗ й усиновлення дітей самотніми жінками заборонені законом у всіх 50 штатах. Усе це для того, щоб «відновити авторитет родини й покращити демографічну ситуацію». Відтепер тіло жінки їй не належить. Нова реальність сягнула маленького містечка в штаті Орегон. Дівчинка-підліток вагітна й хоче зробити аборт. Сорокарічна самотня вчителька, навпаки, намагається завагітніти, бо всиновити дитину їй не вдається. Знахарка із загадковим минулим може зарадити їм, тим самим зневаживши закон. Дружина, яка покинула навчання в юридичному коледжі заради сім'ї й дітей, а тепер сумнівається в правильності свого вибору. Шляхи цих героїнь перетинаються, утворюючи особливий зв'язок, що своїм корінням сягає минулого. Тих далеких часів, коли полярна дослідниця кинула виклик суспільним нормам, знехтувала традиційними цінностями й реалізувала себе як науковицю. П'ять жінок, п'ять доль і один вибір, який постане перед кожною з них. Цей вибір назавжди змінить їхні життя.

УДК 821.111(73)

Луці та Ніколасу, назавжди

ISBN 978-617-690-445-8 (серія)

ISBN 978-966-982-062-4 (укр.)

ISBN 978-0-316-43481-2 (англ.)

© Leni Zumas, 2018

© ТОВ «Видавництво «Віват»», ви-

дання українською мовою, 2019

Ніщо не залишається просто собою.

І той також був маяком.

Вірджинія Вулф. До маяка

Народжена 1841 року на фермі на Фарерських островах, полярна дослідниця була вихована на фермі неподалік

На півночі Атлантичного океану, між Шотландією та Ісландією, на острові, населеному не так людьми, як вівцями, дружина пастуха народила дитя, котре виросло, щоб присвятити себе дослідженню льоду.

Свого часу лід, який дрейфує, становив таку велику загрозу для кораблів, що кожен дослідник, який знався на його характері й міг передбачити його поведінку, був для компанії та урядів, що фінансували полярні експедиції, просто безцінною знахідкою.

У 1841 році на Фарерських островах, у будинку під укритим дерном дахом, у ліжку, що пропахло китовим жиром, мати, яка народила дев'ятеро малюків і з них поховала чотирьох, привела на світ полярну дослідницю Ейв'ор Мінервудоттір.

БІОГРАФКА

У жіночій консультації, куди приходять жінки зі своїми проблемами, чекає на свою чергу біографка, котра пише книжку про Ейв'ор Мінервудоттір. Вона білолиця із вкритими ластовинням щоками; вдягнута у спортивні штани. Про вік важко щось сказати — не молода й не стара. Перш ніж їй доведеться дертися на гінекологічне крісло, де їй стерильним шпателем візьмуть із піхви аналіз, а на екрані вона побачить чорно-біле зображення своїх яєчників та матки, вона вивчає весільні обручки відвідувачок. Коштовні камені. Сяйливі широкі обідки. Вони живуть на пальцях жінок, у яких є шкіряні канапи,

заможні чоловіки, проте їхні клітини, яєчники та кров не відповідають своєму природному призначенню. Така версія для біографки прийнятна. Вона дає їй змогу не думати про те, чим забиті голови і цих жінок, і їхніх чоловіків, що часом супроводжують сюди дружин.

Сестра Краббі носить неоновро-рожеву перуку і дивне хитромудре вбрання з пластикових ремінців, яке практично нічого не прикриває, виставляючи напоказ її тіло, зокрема більшу частину грудей.

— Щасливого Геловіна, — вітає вона.

— Навзаєм, — відповідає біографка.

— Візьмімо трохи родоводу.

— Перепрошую?

— Це ми так називаємо кров.

— Гм-м-м, — ввічливо гмикає біографка.

Краббі не відразу знаходить вену. Шукає, а це боляче.

— Ну, де ж ти? — питає вона вену.

По тому як її протягом кількох місяців кололи, згини ліктів біографки потемніли. Добре, що в цій частині світу довгі рукави популярні.

— Знову були місячні? — питає Краббі.

— Вони мстиві.

— Ну, Роберто, тіло — це таємниця. Ага, ось і ти!

Сестра хутко набирає кров у шприц. Вона розповість, скільки гормонів, що стимулюють ріст фолікулів, естрадіолу та прогестерону, виробляє тіло біографки. Бувають хороші показники, а бувають погані. Краббі вставляє пробірку в стійку разом з іншими наповненими кров'ю пробірками.

За півгодини чути стук у двері оглядового кабінету — попередження, а не прохання дозволу увійти. Одразу входить чоловік у шкіряних штанах, сонцезахисних окулярах-«авіаторах» та капелюсі, напнутому на чорну кучеряву перуку.

— Сьогодні я чувак із рок-гурту, — каже лікар Калбфляйш.

— Ова! — Біографка захопленим вигуком відзначає несподівану для неї сексуальність лікаря.

— Отже, що тут у нас? — питає він, сідаючи обтягнутим шкірою задом на стілець перед її розведеними ногами.

Лікар видає «упс» і знімає окуляри.

Колись Калбфляйш грав у футбол в одному з університетів Східного узбережжя, тож у нього досі вигляд мажора. Засмаглий. Але слухач із нього — ніякий. Озвучуючи похмуру статистику, він посміхається. Медсестра тримає в руках медкарту біографки й ручку, аби записувати, що він говорить. Лікар назве товщину ендометрію, діаметр фолікулів та їх кількість. Якщо поєднати ці показники із віком біографки (42 роки), рівнем фолікулоstimулювального гормону (14,3), температурою на вулиці (13 °C) та кількістю мурах на квадратний метр ґрунту під ними (87), отримаємо результат, тобто вірогідність її шансу на дитину.

— Що ж, Роберто, тепер поглянемо *що до чого*, — каже він, натягуючи латексні рукавички.

Цікаво, як би він оцінив запах її піхви за шкалою від одного до десяти, де десять — це гострий сморід старого сиру, а одиниця — цілковита відсутність запаху? А якщо порівняти з іншими піхвами, що проходять через цей оглядовий кабінет натовпами піхво-привидів — день у день, рік повз рік? Чимало хто з жінок не миється перед відвідуванням, або лікується від грибка, або просто смердить. Калбфляйш за роки роботи різного нанюхався.

Він уставляє в неї змащений блакитним гелем ультразвуковий зонд і притискає його до стінки матки.

— Ендометрій доволі тонкий, — каже він. — Чотири з половиною. Те, що треба.

На моніторі ендометрій матки має вигляд мазка, проведеного білою крейдою по чорній дошці, і геть не схожий на те, що взагалі можна виміряти. Але Калбфляйш —